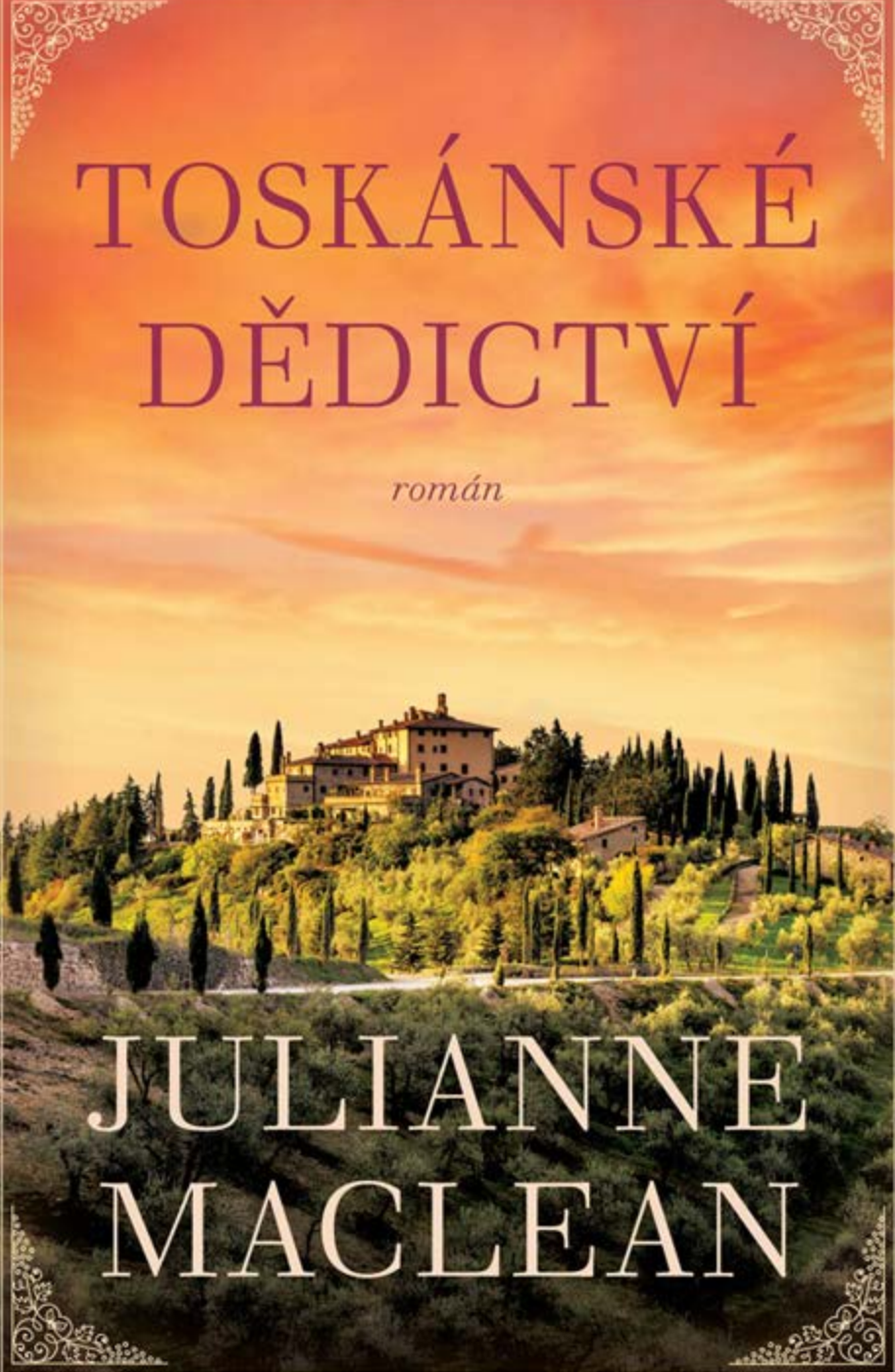

TOSKÁNSKÉ DĚDICTVÍ

román

JULIANNE
MACLEAN

TOSKÁNSKÉ DĚDICTVÍ

THESE TANGLED VINES

Copyright © 2021 by Julianne MacLean Publishing Inc.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zdenka Lišková, 2024

Cover © Caroline Teagle Johnson, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

<https://twitter.com/knihydobrovsky>
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz
[instagram.com/nasenakladatelstvi](https://www.instagram.com/nasenakladatelstvi)

ISBN 978-80-277-4818-1 (pdf)

JULIANNE MACLEAN

TOSKÁNSKÉ DĚDICTVÍ

přeložila Zdenka Lišková

OBSAH

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25

26

27

28

EPILOG

PODĚKOVÁNÍ

FIONA

Florida, 2017

Ze sna mě probudilo vyzvánění telefonu. Asi jsem zrovna spala tvrdě, protože jsem ten zvuk sice vnímala, ale byla jsem přesvědčená, že se mi jen zdá, a vědomě jsem se rozhodla ho ignorovat. Oči jsem otevřela asi až po čtvrtém zazvonění.

Překulila jsem se na bok, zašátrala rukou na nočním stolku, nahmatala telefon a přijala hovor.

„Prosím?“

„*Buongiorno*,“ ozvala se žena se silným italským přízvukem. „Chtěla bych mluvit s Fionou Bellovou. Mám správné číslo?“

Několikrát jsem zamrkala do šera úsvitu, opřela se o loket a zamžourala na hodiny. Ještě nebylo ani sedm. „Ano, mluvíte s Fionou.“

„*Ah, bene*,“ oddechla si. „Jmenuji se Serena Morettiová a volám vám z Itálie, z Florencie. Mám pro vás zprávu, Fiono, ale obávám se, že není dobrá.“

Pošoupila jsem se k čelu postele, přitiskla si dlaň na čelo a pevně zavřela oči. Pokud ta žena volala z Itálie, mohlo to znamenat jediné: šlo o mého otce. O mého skutečného otce. O toho, kterého jsem nikdy nepoznala.

„O co jde??“ zeptala jsem se stále otupělá spánkem a snažila se probudit zpomalený mozek.

Na druhém konci zavládlo dlouhé ticho. „Moc se omlouvám. Teprve teď jsem si uvědomila, kolik tam asi máte hodin. Nejspíš jsem si špatně spočítala časový posun. Nevzbudila jsem vás?“

Do okna mého domu na Floridě bušily těžké kapky deště a palmové listy pravidelně pleskaly o sklo. „Ano, ale to nevadí. Stejně bych už měla vstávat. O co jde?“

Žena si odkašlala. „Je mi to moc líto, ale váš otec, Anton Clark, včera v noci zemřel.“

Její slova se mi vzpříčila v uších. Zdálo se, že je nedokážu zpracovat ani na ně vhodně reagovat.

„Velmi mě to mrzí,“ pokračovala žena, jako by to byla všeobecně známá věc a všichni věděli, že ten cizinec, který žil v Itálii, byl můj biologický otec, i když to ve skutečnosti nevěděl nikdo. Tedy, nikdo na této straně Atlantiku. V Severní Americe nebyla živá duše, která by znala pravdu. Dokonce ani můj táta. Tajemství o mém skutečném otci bylo matčiným dárkem na rozloučenou, který mi předala v posledních hodinách života, než zemřela na krvácení do mozku, a asi jsem jí to nikdy úplně neodpustila.

Trochu jsem se narovнала a zapátrala v mysli po vhodné odpovědi. Snažila jsem se zvolit správná slova, ale nebylo to snadné, protože se ve mně vzedmula hotová bouře emocí. Samozřejmě bylo hrozné, že někdo zemřel – cítila jsem se kvůli tomu špatně –, ale ten muž byl pro mě úplně cizí. Nevěděla jsem o něm nic kromě toho, že před jednadvaceti lety oplodnil mou matku, když s tátou trávil to strašné, tragické léto v Toskánsku.

Neměla jsem tušení, co se mezi mámou a tím mužem stalo, protože už byla silně pod vlivem léků a nebyla schopná, nebo spíš nechtěla zacházet do podrobností, když mi tu šilenost sdělovala. Blížil se konec a ona to musela vědět.

„Tátovi to nikdy nesmíš říct,“ nabádala mě. „Myslí si, že jsi jeho, a pravda by ho zabila.“

A to bylo celé. Máma mi o mém skutečném otci neřekla nic kromě jména a občanství a v pouhých osmnácti letech mě přiměla, abych slíbila, že o tom pomlčím. Přesvědčila mě, že pokud se někdy budu vyptávat na okolnosti svého početí nebo mi něco uklouzne, budu zodpovědná za tátovu smrt.

Posledních dvanáct let jsem držela její tajemství pod pokličkou, protože jsem jí uvěřila – byla jsem přesvědčená, že pravda by tátu doopravdy zabila. Věřila jsem tomu, protože s jeho zdravotními problémy byl každý den výzvou i požehnáním, a tak jsem matčino tajemství pohřbila hluboko v nejtemnějších zákoutích svého vědomí. Přinutila jsem se zapomenout na to, co mi svěřila. Vymazala jsem to ze své paměti. Předstírala jsem, že to není pravda, že je to jen součást nějaké noční můry.

Ale teď mi volala jakási žena z Itálie a věděla to.

„To je mi líto,“ vypravila jsem ze sebe nakonec. „Jak se to stalo?“

„Byl to náhlý, rozsáhlý infarkt,“ vysvětlila mi. „Zemřel ještě před příjezdem záchranářů; už nemohli nic dělat. Snad vás trochu upokojí, že odešel rychle. Odešel u sebe doma. A nebyl na to sám.“

Stísněně jsem polkla. „Chápu.“ *U sebe doma*. Díky tomu mi najednou připadal skutečný. Zhmotnil se v reálnou fyzickou osobu, která existovala po celý můj život, ale teď byla pryč. Jen tak. Už mezi námi nebyl. Odešel z tohoto světa. Bude pohřben. A nejen obrazně, v mém podvědomí. Nikdy ho nespatřím.

„No... aspoň že... netrpěl.“

Nastalo trapné ticho, v jehož průběhu jsem se styděla za nedostatek emocí, ale co jsem měla dělat? Cítila jsem jenom zmatek a poněkud chorobnou zvědavost, protože jsem se na chvíli zamyslela nad tím, jestli je, nebo není pozdě na to, abych ho mohla vidět. Vždyť jsem ani nevěděla, jak vypadá. Bude se konat poslední rozloučení?

A pak mi došlo, že můj skutečný otec o mé existenci věděl, a navíc mě považoval za dostatečně důležitou, protože se postaral o to, aby mě někdo o jeho smrti informoval. Vždycky jsem předpokládala, že mě moje matka tajila i před ním.

„Promiňte,“ dodala jsem v zoufalém pokusu o vyplnění ticha. „A jaký vlastně máte vztah k mému...“ Ani jsem to nedokázala vyslovit. „Odkud ho vlastně znáte?“

„Ještě jednou se moc omlouvám,“ řekla. „Měla jsem vám to říct hned. Pracuju pro právní kancelář Donatello & Costa. Byli jsme součástí právního zastoupení vašeho otce v Itálii, a z toho důvodu vám volám právě já.“

Posunula jsem se na polštáři o něco výš. Najednou jsem se cítila výrazně bdělejší.

„Váš otec vás v závěti uvedl jako dědičku,“ vysvětlovala dál, „takže budeme potřebovat, abyste podepsala nějaké dokumenty.“

„Moment... cože?“ vyjekla jsem s pocitem, že mi srdce padá do břicha.

„Pohřeb se koná v pondělí. A v úterý proběhne oficiální čtení závěti s rodinnými příslušníky. Chápu, že je to narychlo, Fiono, ale mohla byste si to nějak zařídit?“

Stačilo pouhé pomyšlení na to, že budu sama cestovat do Evropy, abych se setkala s rodinou muže, kterého jsem nikdy nechtěla poznat – nebo jsem s tím aspoň nikdy nepočítala –, a celou mě polilo horko. Ať už mi odkázal, co chtěl, já o to nestála. To on byl příčinou, proč se moje matka v den své smrti cítila rozpačitě a zahanbeně. Poznala jsem to na ní, když mi říkala pravdu. Když ležela na smrtelné posteli, sotva o tom dokázala mluvit. Ať už se mezi nimi odehrálo cokoli, určitě to pro ni nebyla příjemná vzpomínka.

Kromě toho, jak bych to vysvětlila tátovi? Milujícímu otci, který mě vychoval? Nemohla jsem se přece přiznat k víc než deseti

letům neupřímnosti. Kdyby věděl, že nejsem ve skutečnosti jeho a že jsem před ním skrývala tak ohromné tajemství, zlomilo by mu to srdce. Už si toho zažil dost. Utrpěl velké ztráty.

Rozpačitě jsem si poposedla. „Hm... je toho na mě trochu moc. Nejsem si jistá...“ zarazila jsem se a ztěžka polkla. „Je opravdu nezbytné, abych tam byla osobně? Je to dálka, a abych byla upřímná, nebyli jsme si s mým...“ Slovo *otec* mi znovu uvízlo v krku, ale podařilo se mi z toho nějak vybruslit. „Nevím, kolik toho o té situaci víte, paní Morettiová, ale já jsem se s panem Clarkem nikdy neviděla. Tak nějak jsem předpokládala, že o mně ani neví. Rozhodně se mě nikdy nepokusil kontaktovat, proto je to pro mě takové překvapení. Jeho rodinu vůbec neznám, takže bych se tam nejspíš cítila trapně. Navíc se nerada vzdaluju od svého otce. Potřebuje mě tady. Nemohly bychom to nějak vyřídit prostřednictvím e-mailu nebo datové schránky?“

Paní Morettiová se na chvíli odmlčela. „Jsem si vědoma toho, že jste nebyla součástí života pana Clarka, ale v instrukcích ohledně závěti se vyjádřil velmi jasně. Nebudu chodit kolem horké kaše, Fiono. Odkázal vám jistý majetek, a proto se domnívám, že byste sem měla přijet, prohlédnout si jej, podepsat dokumenty a pak se rozhodnout, co s ním budete dělat.“

„Majetek?“ nechápavě jsem sraštila obočí. „V Itálii? Kolik přesně? Chci říct, jakou má cenu?“ Pevně jsem semkla víčka a zavrtěla hlavou. „Ach bože. Omlouvám se. To vyznělo hrozně. Nejsem chamtivý člověk. Jenom jsem zaskočená, nic víc. A zmatená. Tohle jsem nečekala.“

„Prosím, neomlouvejte se,“ řekla paní Morettiová. „Vím, že jsem vás zaskočila. A ráda bych vám o vašem dědictví prozradila víc, ale kromě toho, co už jsem řekla, nevím nic. Je to trochu komplikované. Váš otec byl britský občan, takže sepisoval závět v Británii. Právník s aktuálními podklady přijede až zítra. Já jsem

jen prostředník, který se má postarat o to, aby se tady všichni sešli a dořešili detaily.“

On byl Brit? Vždycky jsem si ho představovala jako Itala.

Přitiskla jsem si ruku na čelo a snažila se to pochopit. Právě mi bylo řečeno, že zdědím nějaký majetek v Itálii po prakticky cizím člověku. Netušila jsem, jakou má to dědictví hodnotu, ale byla bych blázen, kdybych ho odmítla. Bůh ví, že jsem ty peníze potřebovala. Péče o tátu nebyla levná.

Premýšlela jsem, co to bude obnášet. Především bych si musela okamžitě zarezervovat letenku do Itálie, vzít si volno v práci a vymyslet, jak to všechno vysvětlit tátovi.

„Dobře,“ rozhodla jsem se. „Zkusím si koupit letenku ještě na dnešek. Kam to vlastně letím? Do jakého města?“

Zaslechla jsem šustění papírů. „Do Florencie. Zařídím, aby vás vyzvedl řidič a dopravil vás do Montepulciano. Dala byste mi e-mailovou adresu, kam vám mohu poslat nějaké informace a kontaktní údaje? A telefonní číslo, které bych mohla uvést do složky?“

„Jasně.“ Sdělila jsem jí všechny své kontaktní údaje a paní Morettiová mi přislíbila, že mi obratem pošle zprávu.

Ukončila jsem hovor a položila sluchátko. Chvilí jsem jen tak seděla na posteli a s vytřeštěnýma očima zírala na jeden ze svých obrazů na zdi – na ten, který ve mně vyvolával pocit, jako bych stála na okraji vysokého skalnatého útesu a nakláněla se nad rozbouřené moře. Namalovala jsem ho před rokem, krátce předtím, než jsme se rozešli s Jamiem. Zmocnil se mě chlad a já se zachvěla.

Můj biologický otec zemřel a z nějakého důvodu na mě pamatoval ve své závěti.

Odvrátila jsem pohled od obrazu, rázně odkryla příkrývku a vstala z postele. Usoudila jsem, že než otevřu notebook a začnu hledat lety, budu potřebovat kávu. Právě jsem si oblékala župan,

když v okapech jako uvězněná šelma zavyl vítr, a já ucítila, jak se nade mnou snáší temný mrak smutku.

Vždyť to *vlastně nebyl* můj otec, snažila jsem se sama sobě namluvit, protože co mají krevní testy a výsledky DNA společného s rodičovstvím? Neměla jsem k němu žádný osobní vztah a necítila jsem k němu náklonnost ani oddanost, což bývá běžně měřítkem rodinných pout. Paní Morettiová to slovo použila v telefonu. Řekla: „V úterý proběhne oficiální čtení závěti s rodinnými příslušníky.“ Což zahrnuje i *mě*.

Ani jsem nevěděla, kdo ti lidé jsou. Jeho další děti? Možná moji sourozenci? Manželka? Jeho bratři? Sestry? Bratrance a sestřenice? Mezi ně jsem nepatřila, ledaže by se dostavily další nemanželské děti jako já. S těmi bych mohla mít něco společného. Ale to jsem zatím nemohla vědět. Nevěděla jsem nic.

„Na to, že je neděle, jsi vzhůru pěkně brzy,“ pronesla Dottie, když jsem vešla do kuchyně.

Dottie byla naše noční pečovatelka. Strávila se mnou a s tátou mnoho let a já ji zbožňovala, protože byla vždycky v dobré náladě. Při práci si zpívala písničky z muzikálů, barvila si vlasy na růžovo a fialovo a rozverně s tátou flirtovala, což ho dokázalo vždycky rozesmát, a to i během těch nejhorších dnů. Všechny naše ošetřovatelky byly skvělé, ale žádná kromě Dottie nevydržela déle než rok nebo dva. Přicházely a odcházely, což nebylo úplně překvapivé. Péče o kvadruplegika je náročná.

„To ano. Ty jsi neslyšela ten telefon?“ zeptala jsem se.

„Slyšela, ale ty jsi ho zvedla dřív, než jsem k němu došla. Kdo proboha volal v neděli v sedm ráno?“

Nějak se mi podařilo zareagovat s rozmyslem. „Moje šéfová. Ale než ti povím, co chtěla, tak mi řekni, jak se daří tátovi? Spal dobře?“

Posledních pár nocí bylo krušných, protože měl lehký zánět průdušek.

„Jako mimino.“

„To je dobře,“ odpověděla jsem, „protože dneska je filmový den.“

Táta miloval filmy a divadlo a bylo pro něj důležité, aby občas vypadl z domu. Jednou týdně ho Jerry, náš víkendový pečovatel, bral na odpolední představení. Vždycky jsem ráda využila příležitosti, zašla se ve svém provizorním ateliéru v garáži a něco namalovala. Byl to můj jediný opravdový únik.

Táta měl aspoň to štěstí, že mohl částečně používat zápěstí a ruce. Všechny naše sestry s ním po celá léta pilně cvičily, aby si udržel svalový tonus. Díky tomu dokázal používat počítač se softwarem pro rozpoznávání řeči a psát. Svého času byl úspěšným spisovatelem thrillerů a vyšly mu tři knihy, ale v poslední době psal jenom články pro nadaci, kterou s maminkou založili v devadesátém šestém, aby získali peníze na výzkum míchy. Táta už roky nepsal beletrii, kromě několika povídek. Myslím, že romány ho příliš vyčerpávaly, a upřímně řečeno, mám dojem, že se ani nějak zvlášť dobře neprodávaly. Ten první ještě ano, ale druhá a třetí kniha byly pro jeho nakladatele zklamáním.

Můžu si jenom domýšlet, jak těžké to pro tátu v té době muselo být. Psaní bylo to jediné, o čem se domníval, že umí.

Každopádně to byl ten nejstatečnější člověk, kterého jsem kdy poznala. Nehoda, při níž si poranil míchu, se stala ještě před mým narozením, takže jsem si ho nepamatovala jako člověka, který by dokázal chodit nebo se pohybovat po svých. Co jsem ale jasně věděla, když jsem vyrůstala, bylo, že mě miluje víc než cokoli na

světě a také se tak o mě stará. Nikdy jsem si nemyslela, že se nevyrovná otcům jiných dětí. Uvědomovala jsem si, že je naše situace jiná, ale nikdy jsem se necítila ochuzená, a to z mnoha důvodů.

Například, když jsem byla malá, vozil mě na klíně, zatímco se proháněl po domě na svém elektrickém vozíku a točil se dokola, dokud jsem nevýskala radostí. Vozík se pohyboval stiskem tlačítka a on ho ovládal joystickem, který mi dovolil používat v až příliš nízkém věku. Společně jsme pak tropili nejrůznější neplechy, když jsem narážela do stolů, převracela lampy a shazovala hromady knih. *Jejda* bylo tehdy jeho oblíbené slovo. Oba jsme věděli, že tím zlobíme mámu, která po nás musela ten nepořádek uklízet. To bylo ještě předtím, než jsme si najali pečovatele na plný úvazek. Máma dělala pro tátu první poslední a já její oddanost zdědila. Až do svých osmnácti let jsem věřila, že jsme ta nejsemknutější rodina na světě, protože jsme každý den museli řešit složité situace, především když byl táta věčně po nemocnicích s nejrůznějšími infekcemi, které ho mohly zabít. Byl vždycky velmi zranitelný. Což se bohužel nezměnilo.

Jenže pak máma nečekaně zemřela na mozkové aneurysma a já se těsně předtím dozvěděla o jejích tajemstvích a lžích. Tehdy jsem zjistila, že lidé nejsou vždycky takoví, za jaké se vydávají. Kromě mého táty, samozřejmě. Ten byl ke mně vždycky upřímný. Po mámině smrti jsem si přála jediné – chránit ho a zajistit, aby byl zdravý a šťastný. Nemohla jsem přijít i o něj.

Proto jsem matčino tajemství držela pod pokličkou.

„No, a co se týče toho telefonátu...“ nakousla jsem, když mi Dottie strčila krajíc chleba do toustovače.

„Co ta tvoje šéfová proboha chtěla?“ divila se. „Doufám, že to bylo důležité.“

„Bylo,“ přitakala jsem. „Ptala se mě, jestli bych ji tento týden nemohla zastoupit na obchodní konferenci v Londýně. Měla tam

mít prezentaci, ale skolila ji žaludeční nevolnost, a tak mě poprosila, jestli bych nemohla jet místo ní.“

Dottie se otočila čelem ke mně. „Vážně? Do Londýna? Do Anglie? Tam, kde žije královna?“

Zasmála jsem se. „Ano, přesně tam. Dnes nebo zítra večer budu muset odletět.“

„A ty jsi souhlasila?“

„Samozřejmě. Byla bych blázen, kdybych odmítla výlet do Londýna zadarmo.“

Uvažovala jsem o smyšlené konferenci v Itálii, která by byla blíž pravdě, ale nechtěla jsem se o Itálii zmiňovat před tátou, protože právě tam se mu stala ta nehoda. Způsobila mu doživotní následky, takže by mu mohlo být nepříjemné o tom mluvit nebo se smířit s tím, že pojedu právě tam. Londýn byl mnohem lepší výmysl, který mi umožnil vůbec se o Toskánsku nezmiňovat.

„Zvládnete to tady, zatímco budu pryč?“ ujišťovala jsem se otočená čelem k toustovači, abych se držela zády k Dottie.

„Samozřejmě. Je to skvělá příležitost. Nemáš v kufru místo pro černého pasažéra? Schoulila bych se tam do klubíčka.“

S úsměvem jsem čekala, až toust vyskočí. „To bych chtěla vidět.“

„Tvůj otec bude nadšený.“

„To doufám,“ utrousila jsem, když jsem si mazala topinku máslem, „protože jinak bych se cítila hrozně, že ho opouštím.“

„To neříkej, Fiono,“ napomenula mě Dottie rozhodně. „Zasloužíš si odjet a nesmíš se kvůli tomu cítit provinile. Jestli se někdo cítí provinile, tak je to on, protože v tobě vyvolává pocit, že ho musíš neustále hlídat. Když ses loni odstěhovala, taky jsme to v klidu zvládli. Moc ti to přál, vzpomínáš?“

Z lednice jsem vyndala sklenici jahodového džemu, odnesla ji ke stolu a usadila se vedle Dottie. „Ano, svým způsobem z toho měl radost, ale obě víme, že Jamieho neměl nikdy rád.“

„To sice ne,“ souhlasila, „ale já mu řekla, že potřebuješ žít svůj vlastní život a že ti to musí dovolit. Chtělo to trochu přesvědčování, ale nakonec souhlasil.“

„Díky,“ řekla jsem a věnovala jí vřelý a vděčný úsměv. „I když to nakonec nevyšlo.“

Dottie se napila čaje. „Je mi to líto.“

„Mně taky,“ připustila jsem. „Přála bych si, aby to dopadlo jinak, ale Jamie byl prostě příliš... nevím... asi příliš materialistický. Je lepší, že jsem si to uvědomila před svatbou, a ne až po ní. Klidně jsem teď mohla platit rozvodového právníka.“

Byly to právě peníze, které se staly hlavním zdrojem napětí mezi mnou a Jamiem. Neskousl, když jsem tátovi finančně pomáhala, ale co jiného jsem měla dělat? Peněz nebylo nazbyt. Úspory z máminy životní pojistky byly téměř vyčerpány a tátovy romány se přestaly vydávat. Autorské honoráře mu už dávno přestali vyplácet. Měl sice nějaký příjem z pojištění invalidity a dávky sociální podpory, ale to by ani zdaleka nepokrylo tři pečovatele na plný úvazek a splátky za novou dodávku a invalidní vozík, které jsme mu loni koupili.

Jamie oproti tomu chtěl, abychom si našetřili na první splátku na dům a koupili si lepší auto, ale já jsem se musela o svůj příjem dělit s tátou, takže jsem nikdy neměla žádné úspory navíc. Nakonec to dopadlo tak, že jsme se s Jamiem neustále hádali o tom, jak utrácíme peníze, a on mi nakonec dal ultimátum. Buď on, nebo táta. To byla poslední kapka, a tak jsem si vybrala. Jasně že tátu.

A teď najednou... Itálie.

Musela jsem jet. Musela jsem zjistit, co jsem zdědila po otci, o kterém nikdo nevěděl. Nechtěla jsem si dělat velké naděje, ale co když byla hodnota toho dědictví značná? Mohlo by to podstatně změnit naše životy.

„Jamie byl teda hezký,“ dodala Dottie. „Ani se nedivím, že ses do něj zamilovala. S těma jeho sexy modrýma očima.“

Zasmála jsem se a kousla do toastu. „Jasně že byl hezký. Ale sexy pohled není všechno.“

Dojedla jsem snídani a vstala ze stoličky, abych uklidila talíř do myčky. „Musím se jít podívat na ty letenky.“ Dottie se zvedla a objaly jsme se. „Co bych si bez tebe počala?“ zašeptala jsem.

Odtáhla se a vzala můj obličej do dlaní. „Tvůj otec je šťastný muž, že má dceru, jako jsi ty. Jsi pro něj všechno, Fiono.“

Její slova způsobila, že se mi nečekaně sevřela hrud'. V poslední době se to stávalo často. Vlastně se to dělo od té doby, co jsem se rozešla s Jamiem a přestěhovala se zpátky domů. Samozřejmě jsem si nepřála nic víc, než aby byl táta šťastný a bylo o něj dobře postaráno, ale nebylo to vždycky snadné. V těžkých dnech bylo nutné, aby všichni kolem něj zůstali dobře naladěni. Společně jsme se mu snažili zlepšit náladu. S tím souvisel velký tlak, takže jsem nemohla popřít, že se těším, až na chvíli vypadnu a budu mít trochu času pro sebe.

„Kdybychom se už neviděly, než budu muset odjet na letiště,“ řekla jsem Dottie, „tak si ten týden užij a dobře se mi postarej o tátu, ano?“

„To je přece samozřejmost. Pozdravuj královnu, až budeš v Londýně.“

„Jasně,“ zazubila jsem se. S vynaložením obrovského úsilí, aby nebylo poznat, jak moc se těším, jsem se vydala do svého pokoje otevřít notebook.

Po důkladném hledání na Expedii jsem si vybrala let s přestupem ve Frankfurtu, protože byl nejlevnější. Jakmile jsem obdržela potvrzení od letecké společnosti, přeposlala jsem informace paní Morettiové, která mi obratem zaslala podrobné instrukce, co mě čeká po příjezdu do Toskánska.

FIONA

Cesta z Floridy do Florencie byla nečekaným utrpením. Z cestovních útrap jsem ale nemohla vinit nikoho jiného než sebe, protože jsem jako nezkušený cestovatel zvolila dvě dlouhá mezipřistání v New Yorku a Frankfurtu, což vyústilo v šestadvacet hodin strávených na cestách.

Bláhově jsem si představovala, že se vyspím v letadle, až poletím přes Atlantik, ale seděla jsem v ekonomické třídě, v zadní části letadla, v předposlední řadě u uličky, hned vedle toalet. Jejich hluk mě v noci neustále budil. Závíděla jsem ženě sedící vedle mě, protože usnula hned, jak nám odnesli tácy s jídlem. Vzala si prášek na spaní. Moudrá to žena. Škoda, že mě to taky nenapadlo, neboť ona pak celou dobu chrápala, zatímco mně se dařilo podřimovat jen v krátkých intervalech. Když jsme přistáli ve Frankfurtu, měla jsem jasnou představu o tom, proč se celonočním letům říká *rudé oči*. Připadala jsem si jako jezdec zombie apokalypsy.

Následně mě čekalo dalších osm vyčerpávajících hodin dřepění ve Frankfurtu, než jsem nastoupila do letadla do Florencie, kam jsem dorazila po setmění a musela čekat další hodinu v pomalu se pohybující frontě u pasové kontroly. To už jsem mohla z fleku na konkurz do seriálu *Živí mrtví*. Jediné, po čem jsem toužila, bylo vyčistit si zuby a najít si měkký pelíšek, ve kterém bych se na dalších deset až dvanáct hodin stočila do klubíčka.

Potom, co mi dal italský úředník razítko do pasu a mávnutím ruky mě poslal pryč, prošla jsem s příručním kufrem kolem pásu se zavazadly a vyhlížela řidiče s mým jménem na ceduli, ale nikdo takový v příletové hale nebyl. Trochu mě to vyděsilo, protože jsem už neměla fyzickou ani psychickou sílu na to, abych zjišťovala, jak se v noci dostat z Florencie do Montepulciana, když jsem neuměla italsky ani slovo.

S povzdechem jsem sáhla pro telefon do kabelky a vyhledala e-mail paní Morettiové v naději, že v něm uvedla číslo, na které mám zavolat. Pamatovala jsem si jen, že mi řekla, že budu bydlet v podniku Antona Clarka, totiž ve vinařství, k němuž patřil i jakýsi penzion, ale zaboha jsem si nemohla vzpomenout, jak se to vinařství jmenuje.

Procházela jsem zprávy ve schránce, když mi někdo poklepal na rameno.

„Scusa. Slečna Bellová?“

Otočila jsem se a zjistila, že stojím tváří v tvář ošlehanému italskému čtyřicátníkovi ve volných džínách a kostkované košili.

„Ano,“ odpověděla jsem. „Vy jste Marco?“

„Sž!“ zazubil se a zvedl list papíru s mým jménem. „Jsem váš řidič. Vítejte v Itálii.“

„Děkuji.“

Natáhl se po mém kufru a zvedl ho. „Tady se říká grazie a já na to řeknu *prego*. Nemáte zač.“

„Děkuju za první lekci italštiny,“ usmála jsem se přátelsky a spěchala, abych mu stačila. „Vlastně bych měla říct *grazie*.“

Široce se usmál. „Velmi dobře. *Molto bene*.“

Vyšla jsem za ním z terminálu k černému mercedesu zaparkovanému u chodníku. Otevřel mi zadní dveře a já se usadila na koženém sedadle a přemýšlela, jestli by Marco považoval za neslušné, kdybych si lehla a usnula, jakmile sešlápne plyn.

Marco bez meškání zabouchl kufr, posadil se na místo řidiče a nastartoval. „Jaký byl let?“ zeptal se a podíval se na mě do zpětného zrcátka.

„Dlouhý. Budu ráda, až se dostanu do teplé postele.“

„Tomu rozumím. Cesta bude trvat asi hodinu a půl. Klidně si odpočíte, jestli chcete.“

„To nejspíš udělám,“ usoudila jsem a otočila hlavu, abych se podívala z okna. „Škoda, že je venku tma. Doufala jsem, že uvidím něco z Florencie.“

„Je to krásné město,“ ujistil mě, „ale přecpané turisty.“

Projížděli jsme jasně osvětlenými ulicemi v doprovodu ultramoderní tramvaje, která také vyjela z letiště. Marco ukázal doprava. „Podívejte se támhle. Uvidíte Duomo.“

„Co je Duomo?“ zeptala jsem se.

„Katedrála Santa Maria del Fiore. Její kopule je osvětlená. Vidíte?“

Napřímila jsem se a v dálce identifikovala historickou siluetu. „No ano, támhle je. Je nádherná. Budu si ji muset vygooglovat. Možná budu mít příležitost se tam podívat, když už jsem tady.“

„Dá se jít nahoru na věž,“ informoval mě, „ale ty fronty... hodně dlouhé. Rezervujte si to předem.“

„Díky za tip. Tedy *grazie*,“ opravila jsem se s úsměvem.

Zanedlouho jsme najeli na dálnici a Marco na to šlápl. Opřela jsem si hlavu o okénko a doufala, že konečně usnu, když tiše poznamenal: „Jistá podoba tam je.“

Naše oči se opět setkaly na malém prostoru zpětného zrcátka. „Co prosím?“

„Vypadáte jako on,“ pronesl Marco s nádechem melancholie. „Jako váš otec.“

Lehce jsem se narovнала. „Vy jste ho znal?“ Předpokládala jsem, že je pouhým anonymním řidičem letištní limuzíny.

„Sš. Panu Clarkovi jsem dělal šest let řidiče.“

Na vteřinu nebo dvě jsem ztuhla, v uších mi ještě zvonilo ze všech těch hlučných startů a přistání. Nebo to možná bylo něco jiného; náhlé uvědomění, že otec, který mi byl cizí – muž, o němž jsem přemýšlela asi tak, jako se přemýšlí o kamenné soše –, prožil plnohodnotný život s blízkými přáteli, kteří ho důvěrně znali. S lidmi, kteří pro něj pracovali, s lidmi, jimž na něm záleželo.

Pochopitelně jsem si uvědomovala, že musel mít přátele. Díky e-mailu paní Morettiové jsem s jistotou věděla, že tu zanechal manželku a dvě děti. Samotnou mě překvapilo, jak rychle jsem hltala informace z jejího e-mailu, přestože jsem o něm nikdy předtím nechtěla nic vědět. Celý ten čas jsem o svém biologickém otci raději přemýšlela jako o ne zcela lidské bytosti. Plytký padouch, chcete-li. Člověk, kterého bych nikdy nechtěla znát ani se o něj zajímat.

Možná jsem o něm nechtěla nic vědět, protože jsem se bála, že by to mohlo vést k touze se s ním setkat. Pak bych musela cestovat na kraj světa, abych ukojila svou zvědavost, a to jsem tátovi nemohla udělat. Připadala bych si příliš neloajální.

„Jak se vám líbilo pro něj pracovat?“ sondovala jsem, čímž jsem konečně popustila uzdu své zvědavosti. V Itálii jsem měla strávit pouhý týden. Už nebylo na co čekat.

Marco se zasmál. „Nemyslím si, že by se někomu *líbilo* pracovat pro vašeho otce. Byl... jak se to řekne anglicky? *Oppressore?* *Tiranno?*“

„Tyran?“ nabídl jsem.

„Sš! Tyran!“

Opřela jsem se zpátky do sedačky a pocítila zvláštní úlevu. Pokud byl ve skutečnosti hrozný člověk, mohlo by to zmírnit mé budoucí výčitky. Třeba budu nakonec vděčná, že jsem ho nikdy nepoznala. „Vážně?“

Marco se znovu zasmál. „Ale měli jsme ho rádi. Udělali bychom pro něj cokoli. Ani nevím proč.“

Naklonila jsem hlavu. „Kdo je ‚my‘?“

Marco pokrčil rameny. „Všichni. Měl určitou... jak to říct?“ zakroužil rukou. „Moc. Způsob, jak přimět kohokoli, aby udělal cokoli.“

Opět jsem se zadívala z okna a přemýšlela, jaké by to bylo, kdybych sem přijela, když byl Anton ještě naživu. Možná by bylo zajímavé vidět jeho údajné charisma na vlastní oči. Koneckonců svedl mou matku, aby podvedla manžela, kterého hluboce milovala. Pokud se to tak stalo. Vlastně jsem si nebyla jistá, jestli je *svádění* to správné slovo. Mohlo jít o něco mnohem méně romantického, o situaci, kterou nemohla ovlivnit, soudě podle toho, jak se trápila, když mi to říkala.

Z toho pomyšlení se mi udělalo lehce nevolno. Poklepala jsem si prstem na koleno a uvědomila si, že zvědavost, kterou jsem posledních dvanáct let úspěšně potlačovala, se probouzí jako spící drak. Nemohla jsem se dočkat, až dorazím do Montepulciana.

Marco byl zkušený řidič, ale rád jezdil rychle.

„Tyhle cesty musíte znát vážně dobře,“ poznamenala jsem, když jsem se probudila z dřímoty a prohrábla si vlasy, zatímco jsem se rozhlížela po okolí. Řítili jsme se temnými a klikatými venkovskými silnicemi a mně se zdálo, že se nacházíme uprostřed ničeho.

„Sš. Žiju tady celý život.“

Přála jsem si vidět víc než jen listí, které se kolem nás míhalo po obou stranách úzké silnice.

„Je mlha,“ poznamenala jsem, když mě to náhle odhodilo doleva, jak Marco v závratné rychlosti vybral ostrou zatáčku.

„Mlha je v Toskánsku běžná,“ utrousil. „Je tu spousta kopců a údolí, kam si ráda vleze. Už tam budeme. Není to daleko.“

Sáhla jsem do kabelky pro žvýkačku a bříšky prstů si otřela pleť pod očima, abych z ní stáhla šmouhy od včerejší rozmazané řasenky.

Bylo deset večer místního času a já se modlila, abych se brzy dostala do měkké postele. Nebo klidně do tvrdé. Na tom už nezáleželo. Prostě jsem potřebovala zaujmout horizontální polohu.

Marco dupnul na brzdy a odbočil na šterkovou cestu označenou velkým nápisem MAURIZIO WINES. Cesta se vinula lesem a stoupala do prudkého kopce. Poskočila jsem na sedadle, když Marco přidal plyn při závěrečném výjezdu k vysoké kované bráně lemované mohutnými cihlovými sloupy. Zabrzdil, vytáhl ze středové konzoly klíč, stiskl tlačítko a brána se s vrzáním pantů, které potřebovaly promazat, pomalu otevřela. Za ní pak zastavil na šterkovém parkovišti před velkou kamennou budovou, která vypadala, jako by tu stála už od středověku.

Tohle všechno patřilo Antonovi?

„A jsme tady.“ Marco vypnul motor a rozepnul si bezpečnostní pás, načež spěšně obešel auto a otevřel mi dveře.

Když jsem vystoupila, ucítila jsem čerstvou vůni vlhké země a skrz látku džínové bundy se mi vkradl chlad husté, slané mlhy. Marco vzal můj kufr a já ho následovala do budovy. Ocítila jsem se v místnosti, která vypadala jako recepce v penzionu. Za pultem nás přivítala mladá Italka.

„Slečna Bellová?“ oslovila mě.

„Ano, to jsem já.“

„Já jsem Anna. Ráda vás poznávám.“ Sehnula se, aby zpod pultu vytáhla vstupní kartu. Když jsem sáhla pro kreditku, zvedla ruku. „To není potřeba. O všechno je postaráno. Jste v pokoji číslo sedm, v nejvyšším patře. Jděte nahoru po tamtěch schodech

a doleva. Snídaně se podává v jídelně, která je tady hned vedle, od půl deváté do půl jedenácté. A heslo k Wi-Fi najdete na kartičce v košíku ve svém pokoji.“

„Moc vám děkuji, Anno.“ Vzala jsem si od ní kartu a s převapením jsem si všimla, že Marco už odnáší můj kufr nahoru po ochozených černých mramorových schodech.

Budova vypadala starobyle, s tlustými omítnutými zdmi a bytelnými trámy u stropů. Zastavila jsem se, abych si prohlédla zarámované fotografie se slavnými hosty na stěnách schodiště. Byl tu ubytovaný George Bush, stejně jako Tom Hanks a Audrey Hepburnová. Připadala jsem si trochu jako Alenka, když se v říši divů propadla do králičí nory.

Marco mě zavedl k tmavým mahagonovým dveřím ve čtvrtém patře. Vložila jsem kartu do čtečky, otevřela dveře a našla vypínač, který rozsvítil světla v rozlehlém hotelovém apartmá vybaveném starožitným nábytkem, sametovými závěsy a manželskou postelí s luxusním bílým povlečením. Při pohledu na ni jsem se div nerozbrečela radostí.

Marco odložil můj kufr hned za dveřmi a šel dál, aby rozsvítil světlo v koupelně. „Snad se tu budete cítit dobře. Je to nejlepší pokoj, jaký máme.“

„Vypadá nádherně.“ Nahlédla jsem do obrovské koupelny s černobílými kachličkami, hlubokou vanou, kachličkovaným sprchovým koutem se skleněnými dveřmi a bidetem, který jsem chvíli zvědavě zkoumala.

Marco poodešel ke dveřím a vytáhl z kapsy košile vizitku. „Tady je číslo na můj mobil, kdybyste chtěla někam odvézt. Určitě navštívte Montepulciano. Auta do města nesmějí, ale můžu vás vysadit na Piazza Grande a odtud už všude dojdete pěšky. Je tam spousta dobrých obchodů s koženým zbožím. A můžu vám doporučit několik restaurací. Zítra se seznámíte s rodinou.“

Zmínka o rodině ve mně vyvolala náhlou nervozitu, protože jsem netušila, co mám očekávat. V myslí se mi zhmotnily scény z filmu *Kmotr*.

Marco se otočil k odchodu, ale já ho zastavila otázkou. „Počkejte. Mohla bych se vás na něco zeptat? Nebude moje přítomnost tady nepříjemná? Vždyť měl Anton ženu a děti. Vědí, kdo jsem? Věděli o mně už dřív?“

Marco si mě chvíli soustředěně prohlížel a já v jeho výrazu vycítila jistou míru soucitu, který jsem si nedokázala tak úplně vyložit.

„Byl to pro ně šok,“ přiznal nakonec.

„Oni to nevěděli?“

„Až do toho dne ne.“

Dlouze jsem vydechla. „Aha. Byli hodně rozrušení? Víte, já se bojím, že bych mohla šlápnout do vosího hnízda.“

Marco si promnul zátylek a kousl se do spodního rtu. „Nemůžu zaručit, že to tak nebude. Záleží na tom, co stojí v závěti.“

„Závětí...“ Odmlčela jsem se. „Víte o ní něco?“

Zavrtěl hlavou. „Nikdo nic neví, ale v posledních dnech se tu o ní hodně mluví. Anton byl bohatý člověk, takže je spousta očekávání.“

Můj ubohý mozek potřeboval spánek a já nedokázala zformulovat odpověď. Neuplynulo ani osmačtyřicet hodin od chvíle, kdy jsem se dozvěděla, že Antonovi patří vinařství a penzion, ve kterém bydlím. Jak moc byl bohatý?

Marco se znovu pokusil odejít.

„Počkejte.“ Chytila jsem ho za rukáv. „Víte, kdo tam bude, až budou právníci číst závět? Předpokládám, že jeho další děti. Jakže se jmenují?“

„Connor a Sloane,“ odpověděl Marco. „Connor je mladší. Ten přijel sám. Sloane je tady se svými dvěma dětmi, ale její manžel zůstal v Americe.“

Snažila jsem se to zpracovat. Connor a Sloane byli mými nevlastními sourozenci. Jejich děti tedy byly moje nevlastní neteře a synovci. Jelikož jsem vyrůstala jako jedináček, bylo zvláštní si něco takového představit.

„Je tu ještě bývalá manželka pana Clarka,“ dodal Marco. „Paní Wilsonová. Ta také přijela na pohřeb.“

„Oni se rozvedli?“ vykulila jsem oči. „A kdy?“

Pokřčil rameny. „To nevím přesně. Odloučili se ještě předtím, než jsem tady začal pracovat, když byly děti ještě hodně malé. S paní Wilsonovou jsem se poprvé setkal dnes na pohřbu. Maria by o tom všem mohla vědět víc.“

„Kdo je Maria?“

„Dělá hospodyně ve vile. Její tchán, Domenico Guardini, byl správcem vinice, když pan Clark před lety vinařství koupil. Teď se o vinici stará její manžel Vincent.“

„Aha. A kde je ta vila? Bude tam Maria ráno, až přijdou právníci?“

„Sž, bude tam. Je to nahoře na kopci, na konci Cypřišové aleje, odsud je to v podstatě procházka. Ale teď byste se měla vyspat, slečno Bellová. Máte za sebou dlouhou cestu. Nemusíte si dělat starosti.“

„Děkuju vám. Ale říkejte mi prosím Fiono.“

Jenom přikývl a pak rychle odešel, jako by měl na práci tučet jiných věcí. Byl to pracovitý člověk, to se pozná.

Zavřela jsem za ním dveře, otočila se k obrovské posteli a vyčerpaně si povzdechla. Poté jsem nejspíš vytvořila rekord v rychlosti otevírání kufru a převlékání se do pyžama.

Za zvuku budíku na mobilu jsem zasténala. Natáhla jsem se přes měkký polštář, stiskla tlačítko pro odložení buzení a přemýšlela, v jakém pekle jsem se to ocitla. Připadala jsem si jako olověná cihla. Snažila jsem se spočítat, kolik je doma v Tallahassee hodin. Dvě ráno?

Téměř okamžitě jsem opět upadla do hlubokého, bezesného spánku.

Po devíti minutách mě znovu probudilo vřískání telefonu. S vědomím, že další spánek nepřípadá v úvahu, jsem se překulila na záda a přinutila se procitnout, protože jsem nechtěla zmeškat snídani. A co bylo důležitější, chtěla jsem najít cestu do vily co nejdřív, abych se trochu rozkoukala, než dorazí právníci.

Po masivní prkenné podlaze jsem se vrávoravě dověkla až k oknu a odhrnula těžké sametové závěsy. Za skly jsem očekávala sluneční světlo, ale místo toho jsem spatřila dubové okenice, které zcela blokovaly výhled. Uvolnila jsem západku, otevřela jednu okenici a v šoku zalapala po dechu. Ten výhled... byl vůbec skutečný?

Před mýma ospalýma, mžourajícíma očima se vysoko na zeleném vrcholku hory tyčilo středověké hradní město. Jeho kamenné budovy a věže rámovala modrá obloha. Bílá stuha mlhy se plížila nízko nad zemí přes olivové háje a vinice. Z katedrály kdesi na vrcholku kopce se začaly ozývat zvony a z vysokého cypřiše u bazény pod mým oknem vylétlo hejno vlaštovek.

Byla jsem tak ohromená, že jsem na chvíli ztratila řeč. Nebylo divu, že tu pobývali slavní lidé. Ten výhled stál za milion dolarů. Bylo to jako probudit se uprostřed filmu o Popelce.

Zavřela jsem oči a vdechovala svěží vůni zářiového vzduchu, trávy a rosy. V duchu jsem se nabádala, abych si vážila tohoto

týdne naprosté svobody. Starosti o tátu jsem si zakázala. Dottie měla všechno pod kontrolou. Připomínala jsem si, co mi říkala – že si zasloužím týden volna.

Zvony ve městě přestaly zvonit a pak už jsem slyšela jen uklidňující šepot vánku v olivovém háji. S očima stále zavřenýma jsem se zhluboka nadechla a teprve potom jsem se konečně přiměla odejít od okna a zamířit do sprchy.

O chvilku později jsem se vydala dolů do jídelny, kde na mě čekala snídaně formou bufetu s pečivem, jogurtem, cereáliemi, vejci a plátky uzenin a sýrů. Dlouhý stůl, dost velký na to, aby se k němu vešlo třicet lidí na slavnostní večeři, byl prostřený bílým ubrusem a ozdobený kyticemi čerstvých květin. Jakmile jsem došla k příborníku, abych si vzala talíř, oslovila mě slečna, která se vynořila z kuchyně. „*Caffè?*“

„*Sì, grazie,*“ požádala jsem. „Dám si americano, pokud ho máte.“

S úsměvem přikývla a vrátila se do kuchyně. Nandala jsem si jídlo na talíř a posadila se naproti mladému páru.

„Dobré ráno,“ popřála jsem jim, právě když se obsluha vrátila s mou kávou a postavila ji přede mě.

„Dobré ráno,“ odpověděla mi mladá žena. Podle jejího přízvuku jsem usoudila, že pochází z jihu USA. „Už jste ochutnala cappuccino?“ zeptala se. „Je vynikající.“

„Ještě ne. Zkusím ho zítra.“

Dali jsme se do řeči a já se dozvěděla, že jsou na svatební cestě. Začali v Římě a teď putují do Benátek, kde se nalodí na soukromou plachetnici a budou se plavit kolem Středozemního moře.

Po jejich odchodu přišel do jídelny starší pár – taky z Ameriky. Než si nandali na talíř vajíčka, toasty a plátky slaniny, objednali si cappuccino. I s nimi jsem si popovídala. Nedávno odešli do

důchodu a vydali se poznávat Toskánsko. Každé odpoledne navštívili jiné vinařství, ale tady měli po celé dva týdny domovskou základnu.

„Milujeme Montepulciano,“ vysvětlili mi. „A zdejší víno...“ Muž si v typicky italském gestu políbil konečky prstů. „Je prostě nejlepší.“

„Já nejsem moc velký znalec vína,“ přiznala jsem tiše a při míchání jogurtu jsem sklopila hlavu. „Doma vždycky sáhnu po stejné značce – kalifornském merlotu, který se trefí do vkusu všem, hlavně pokud jde o cenu.“

Zasmáli se a chápavě přikývli. „Pak určitě ochutnejte vína starého světa. Mají úplně jinou chuť.“

„A spoustu pozitivních účinků,“ prohlásila jeho žena s úsměvem a zadívala se na svého muže. „Evropa má zkrátka něco do sebe.“

Vypadali velmi spokojeně. „Jak dlouho jste manželé?“ zajímalo mě.

„Už to bude čtyřicet let,“ odpověděl muž.

„Máte takové štěstí, že jste se našli,“ usoudila jsem. Napila jsem se kávy, postavila šálek a sevřela ho v dlaních. „Tohle jsem potřebovala. Ještě pořád jsem po tom letu trochu mimo.“

„To přejde,“ ujistila mě žena. „Cestujete sama?“ zeptala se po krátké odmlce.

„Ano, i když se nedá říct, že bych zrovna *cestovala*. Přijela jsem na pohřeb.“

„Ach, to je smutné. Včera jsme viděli, jak všichni míří do kostela. Upřímnou soustrast.“

„Děkuju.“ Dojeda jsem jogurt a změnila téma dřív, než se stačili zeptat na můj vztah k té rodině. „Než pojedu domů, možná se zajedu na pár hodin podívat do Florencie,“ navázala jsem. „Už jste tam byli?“

„Ano, tam určitě musíte,“ nadchla se žena. „Za návštěvu stojí palác Pittiů. Tamní zahrady jsou působivé. A projděte se po Ponte Vecchio. Je to starý středověký most s obchody. Při západu slunce je fascinující. Samozřejmě se jdete podívat na *Davidu*. Nemůžete navštívit Florencii, aniž byste se pokochala *takovým* pohledem.“

Zasmála jsem se. „Spolehněte se.“

Po snídani jsem se vrátila do svého pokoje, kde jsem si vyčistila zuby, a pak jsem nejspíše šla dolů do recepce, abych se zeptala recepční, jak se dostanu do vily. Ukázalo se, že je tam Anna, ta samá mladá žena, která mě předchozího večera ubytovala.

Zpoza pultu vytáhla barevnou mapu a červenou fixou v ní zakroužkovala budovu přesně uprostřed. „My jsme tady, v penzionu. Vyjděte předními dveřmi na parkoviště, zahněte doprava a vydejte se po šterkové cestě mezi touto budovou a budovami nového vinařství. Až dojdete nahoru, zahněte u kapličky doprava, pokračujte do kopce Cypřišovou alejí a kolem hřbitova až k velké železné bráně. Tady je čip, kterým ji otevřete. Dokud tu budete, můžete si ho klidně nechat, abyste mohla kdykoli jít tam i zpět. Od brány je to pak asi dvě minuty chůze. Rodina už tam je, takže by měly být vstupní dveře otevřené. Pokud budou zamčené, zazvoňte na zvonek. Maria vám otevře. Postará se o vás.“

Poděkovala jsem jí, vyšla ven a přešla parkoviště, odkud se mi naskytl výhled na rozlehlé údolí plné polí, lesů a vinic s pravidelně vyrovnanými řadami vinné révy na svažujících se terasách. Na východě se ve slunečním světle třpytily olivovníky. Jejich listy stříbrně svítily v porovnání s tmavšími borovicemi v lesích.

Mohla jsem tam ještě chvíli stát, ale do vily měli brzy dorazit právníci a já měla nervy na pochodu. Nedělala jsem si žádné iluze, že by se na mě členové rodiny těšili. Byla jsem outsider, nemanželské dítě, kostlivec ve skříni, který se vynořil v tu nejhorší možnou dobu, aby si nárokoval kus jejich majetku z dědictví. Samozřejmě